

першого боку однакових виходячи з ідентичної назви, а проте суцільно відмінної за змістом інституції.

Правовий статус Федерального Президента визначений у розділі 5 Конституції ФРН, що прийнята 23 травня 1949 року [2]. Відповідно до закріплених у ній положень, роль президента проявляється певним чином у наділенні його сукупністю повноважень, що певним чином дають можливість впливати на курс країни, політику котра буде реалізуватися через його подання, проте така роль виражається у побічному, непрямому впливі на політичні процеси всередині країни. Дане твердження пояснюється тим, що він, як голова держави, окрім представницьких функцій, зосереджує у собі повноваження організаційно-розпорядчого характеру, які проявляються у процесі формування уряду країни, федеральних суддів, посадовців тощо, діяльності щодо схвалення регламенту Федерального Канцлера згідно з яким він веде справи, а також решти функцій, що лежать у межах його компетенції.

Правовий статус Президента України передбачений Розділом 5 Конституції України, що прийнята 28 червня 1996 року [1]. Навідміну від Федерального Президента, Президент України має більш широке коло повноважень щодо управління державою. Це проявляється передусім у тому, що він являється Головнокомандувачем Збройних Сил України, а також здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави, в той час як його німецький колега, лише призначає на посаду Федерального міністра оборони за поданням Федерального канцлера, очолює Раду національної безпеки і оборони України, призначає всеукраїнський референдум щодо змін Конституції України, вносить до Верховної Ради України подання про оголошення стану війни та у разі збройної агресії проти України приймає рішення про використання Збройних Сил України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань.

Як ми бачимо сьогодні, вкрай важливого значення набуває стан довіри населення до влади, в тому числі й президентської. Оптимальне розмежування повноважень між відповідними органами та інститутами з метою уникнення зосередження влади в руках однієї особи є запорукою покращення рівня довіри населення, концентрації уваги на більш профільному виконанні задач котрі ми маємо перед собою зараз, а також вірному шляху розвитку на напрямку до європейського майбутнього та європейських цінностей.

Список використаної літератури:

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - С. 141.
2. Grundgesetz f?r die Bundesrepublik Deutschland vom 23. Mai 1949 [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <https://www.bundestag.de/grundgesetz>

Досвід Німеччини щодо організації державної служби

Шаршун Н.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Химичук К.В.**

Серед європейських країн з федеральним типом адміністративно-державного управління найбільш впливовою є Німеччина. Для сучасної Німеччини характерне тісне взаємопроникнення і переплетення політичної та адміністративної сфер. Це знайшло своє відображення й у законі про державну службу, відповідно до якого чиновники мають право брати участь у діяльності політичних партій і домагатися парламентської кар'єри.

Проблему вивчення зарубіжного досвіду щодо організації державної служби досліджували І. І. Дахова, Г. С. Одінцева, В. Б. Дзондзюк, Н. М. Мельтюхова, Є. С. Черногог, Н. М. Колісніченко та інші [1, с. 507].

Німеччина є державою і членом Європейського Союзу, це носій старої виправданої бюрократичної традиції. Дослідження досвіду Німеччини є важливим для України, тому що вони пройшли випробування часом. Україна пов'язана з Німеччиною історично щодо впровадження державної служби у 1918 р [2, с. 451].

Варто зазначити, що в Німеччині сьогодні немає поняття «державна служба». Після першої світової війни з'явився термін «публічна служба», який увійшов у словник німецьких політологів. У функціональному плані «публічну службу» розуміють як діяльність з метою виконання загальнодержавних завдань управління. В інституціональному плані - це певне коло осіб, для яких виконання публічних справ становить професійну діяльність. Поняття «публічна служба» охоплює три категорії осіб: чиновників, службовців і робітників. Критерієм відмінності виступає правова форма призначення, для чиновника — виданий в особливому порядку компетентною владою акт призначення, для службовця і робітника — договір, що укладається сторонами, про прийняття на службу. Чиновники виділені в групу особливо довірених осіб, спеціально наділених функцією управління і наділених у зв'язку з цим особливим правовим і політичним статусом [3, с. 118].

Основним нормативним актом, що регулює діяльність чиновників, є Федеральний закон про чиновника у редакції 1971 р. За цим законом чиновниками вважаються такі особи: чиновники державного апарату, судді, вчителі, викладачі вищих навчальних закладів, військовослужбовці, поліція, пожежна служба, працівники пошти, залізничної служби, державних банків, працівники медичних установ. Щодо організації управління державною службою в Німеччині цим займається міністерство внутрішніх справ ФРН

Табель про ранги передбачає 16 груп чиновників: А1 — А5 — нижні чини (допоміжні-технічні); А6 -А9 - середні чини (урядові секретарі, обер-секретарі, гаупт-секретарі); А10 - А13 - вищі чини I ступеня (урядові інспектори, реґірунгс-атамани); А14 - А16 - вищі чини II ступеня (вищі урядові радники) [1, с. 512].

Матеріальне забезпечення чиновників складається з основного окладу, територіальної надбавки, надбавок на дітей, за вислугу років, за звання. Розміри, структура та динаміка виплат визначаються спеціальним законом про оплату Рівень оплати праці федеральних державних службовців Німеччини регулюється Федеральним законом про заробітну плату від 23 травня 1975 р. зі змінами і доповненнями, які набули чинності наприкінці 2010 р. Саме цей закон регулює оплату праці федеральних державних службовців за винятком почесних чиновників, федеральних суддів, а також народних засідателів, солдатів-контрактників та солдатів строкової служби. Відпустка державних службовців Німеччини регулюється директивою про відпустки службовцям і суддям федерації. В Німеччині тривалість відпустки залежить від віку державного службовця [4].

З вищезазначеного можна зробити висновок, що державна служба в Німеччині відрізняється високою ефективністю, престижем і пошаною серед населення, більш чіткими положеннями щодо класифікації чиновників, регулювання оплати праці державних службовців, організації управління державною службою, і тому для України це повинно слугувати гарним прикладом і досвідом для розбудови новітньої моделі державної служби.

Список використаної літератури:

1. Новіков Б. В., Сініок Г. Ф., Круш П. В. Основи адміністративного менеджменту: Навч. посіб. - К: Центр навчальної літератури, 2004. - 560 с.
2. Історія державної служби в Україні : у 5 т. / [О. Г. Аркуша, О. В. Бойко, Є. І. Бородін та ін. ; відп. Ред.. Т. В. Мотренко, В. А. Смолій ; редкол. : С. В. Кульчицький (кер. авт. кол.) та ін.] ; Голов. упр. держ. служби України, Ін-т історії НАН України. - К. : Ніка-Центр, 2009. - Т. 1. - 544 с.
3. Козирін А. Н. Адміністративне право зарубіжних країн. Навчальний посібник - М : Видавництво «СПАРК», 1996. - 229 с.